

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

Quæstio I. Quis sit Minister Sacramenti Pœnitentiæ, & quomodo indigeat
Jurisdictione?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

DISTINCTIO VIII.

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

QUÆSTIO I.

Quis sit Minister Sacramenti Pœnitentiæ, & quomodo indigeat Jurisdictione?

1. **CONCL. I.** Solus Sacerdos est legitimus Sacramenti Pœnitentiæ Minister. Ita omnes Catholici; estque definitum in pluribus Concilijs, atque novissimè in Trid. Sess. 14. cap. 6. & can. 10. Idque patet ex illo Joan. 20. ubi Christus solis Apostolis, jam antea in ultima Cœna in Sacerdotes ordinatis, postquam à mortuis resurrexerat, dixit: *Accipite Spiritum sanctum, quorum remisistis peccata, remittuntur eis.*

Solus Sacerdos est Minister Sacramenti Pœnitentiæ.

2. **CONCL. II.** Quamvis solus Sacerdos sit legitimus Sacramenti Pœnitentiæ minister, non tamen quicumque Sacerdos est talis, sed solum ille, qui præter potestatem Ordinis habet etiam potestatem Jurisdictionis; id est, legitimam Jurisdictionem, vel ordinariam, vel saltem delegatam. Ita omnes Catholici; ac patet tum ex perpetua traditione ac sensu Ecclesiæ, tum ex citato Concilio Trid. cap. 7. ubi ait: *Persuasum semper in Ecclesia DEI fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem.* Accedit ratio: quia absolutio est actus judicialis; ergo ex parte Sacerdotis requirit jurisdictionem in subditos: nam sententia à non suo Judice lata, nulla est.

Is debet habere legitimam Jurisdictionem.

3. **CONCL. III.** Sacerdotibus in sua Ordinatione solum confertur potestas Ordinis, nondum verò potestas Jurisdictionis. Ita ex professo Herincx disp. 5. de Pœnit. num 11. cum communi. Ratio est: quia, licet Sacerdos in sua Ordinatione accipiat potestatem remittendi peccata (quæ dicitur potestas Ordinis) nondum tamen acquirit aliquos subditos, neque Jurisdictionem ad ipsos sacramentaliter absolvendos. Cæterum, ut hæc, simulque præcedens Conclusio, melius intelligatur,

Sacerdos in sua Ordinatione accipit potestatem Ordinis, non Jurisdictionis.

4. **Notandum I.** Quod Sacerdos in sua Ordinatione duplicem accipiat potestatem, unam in Corpus Christi verum; id est,

Accipit tunc potestatem in Corpus

Nannnn 2

est,

Christi ve-
rum, & my-
sticum, &c.

et, potestatem consecrandi, & conficiendi verum Corpus & Sanguinem Christi in Tremendo Missæ Sacrificio. alteram in Corpus Christi mysticum, id est, potestatem absolvendi fideles poenitentes, qui sunt de Corpore Christi mystico, quod est Ecclesia, cuius ipse caput est; juxta illud Coloss. 1. *Et ipse (Christus) caput est corporis Ecclesie. Et infra §. 24. Pro corpore ejus (Christi) quod est Ecclesia.*

Differentia
inter pote-
statem con-
secrandi, &
absolvendi.

5. Notandum II. Quòd inter hanc duplicem potestatem multiplex intercedat discrimen. Siquidem potestas consecrandi est proxima, & omninò impedibilis, quæ proinde à Sacerdote semel ritè ordinato amplius auferri, aut per Ecclesiam impediri non potest: unde licet Sacerdos sit suspensus, excommunicatus, imò etiam degradatus, si consecrare præsumat, validè, etsi illicitè consecrabit. Econtrà verò potestas absolvendi, in Ordinatione Sacerdoti collata, est impedibilis, ac remota solum; remota quidem, eò quòd insuper ad validam ejus executionem requiratur jurisdictio legitima: impedibilis verò, per subtractionem cujuslibet jurisdictionis, qua subtractâ, vel saltem non collatâ per Prælatos Ecclesiæ, si Sacerdos attentaret absolvere, non solum illicitè, sed & invalidè absolveret.

Potestas ab-
solvendi de-
claratur au-
tò ex eplo.

6. Declarari solet istud per simile in Doctore Juris, qui licet in sui creatione, qua Doctor Juris declaratur, accipiat potestatem, ut ubique locorum possit Judicium exercere respectu sibi subditorum; non tamen mox à sui gradatione potest in quolibet Judicium exercere, sed postea primùm, quando alicubi vel ex officio, vel ex delegatione Superioris, quosdam acquirit subditos, respectu quorum deinceps Judicium exercere valebit. Ita in simili (servatâ tamen proportione) de Sacerdote jam ordinato quoad potestatem exercendi Judicium Sacramentale in Sacramento Poenitentiae, & absolvendi peccatores confitentes, est discurrendum. Fagnanus. *in cap. Omnis, num. 84. de Poenit. & remiss.* sub alijs terminis tradit hanc doctrinam, dicendo, quòd Presbyteris in sua Ordinatione detur potestas Clavium in habitu tantùm, non autem in actu, seu quantum ad usum: in institutione verò, seu collatione Beneficij curati, tribuatur executio illius potestatis.

Hæc præ-
supponit
potestatem
consecran-
di.

7. Est & alia differentia inter potestatem consecrandi, & potestatem absolvendi Sacerdotibus concessam: siquidem hæc posterior necessariò præsupponit illam priorem. Unde Christus Dominus, qui Apostolis in ultima Cœna dedit potestatem con-

consecrandi Corpus & Sanguinem suum, eisdem primùm post suam Gloriosam Resurrectionem contulit potestatem absolvendi, Joan. 20. dicens: *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis.* Hinc etiam per Episcopum in Ordinatione sacerdotum, conferri eisdem solet potestas consecrandi circa Offertorium Missæ, videlicet ante lectum Evangelium; potestas verò absolvendi primùm peractâ Communione. Hujus autem ratio alia non est, nisi voluntas ac institutio Christi Domini, qui voluit, neminem posse conscientias nostras in Sacramento Pœnitentiæ judicare, qui non posset prius suum Sacratissimum Corpus & Sanguinem conficere; ut eò libentiùs conscientias nostras tali subiceremus, cui ipsemet Christus sese subjecit consecrandum, & manibus tractandum.

8. Notandum III. Quòd *Jurisdictio*, quantum ad propositum, aliud non sit, quàm auctoritas quædam superioritatis supra alios in Foro conscientie judicandos. Porrò hujusmodi *Jurisdictio* (quæ & *Potestas Jurisdictionis* dicitur) duplex est, ordinaria scilicet, & delegata.

Jurisdictio
five *Potestas*
Jurisdictio-
nis, quid?

9. *Jurisdictio ordinaria* ea est, quæ alicui competit ex proprio officio, seu munere suo: id est, quæ alicuius proprii officij (ut pote cui annexa est cura animarum) habet subditos, quos in Foro conscientie judicare potest. Et talem habet Parochus in sua Parochia, Episcopus respectu Diœcesanorum, Abbas respectu suorum Monachorum, Generalis cujusdam Ordinis respectu totius Ordinis, & Papa respectu totius Orbis.

Jurisdictio
ordinaria.

10. *Jurisdictio delegata* est, quæ habetur ex commissione alterius habentis ordinariam: id est, quam quis absque collatione alicujus Beneficij curam animarum habentis, accipit ab habente jurisdictionem ordinariam. Et talem habent Religiosi nullum habentes Beneficium curatum, sed tamen legitime approbati pro Confessionibus excipiendis respectu Sæcularium, & alij hujusmodi. Et ex his patet sensus secundæ, & tertiæ Conclusionis.

Et delegata,
quæ?

11. CONCL. IV. Sacerdotibus in sua Ordinatione conferatur sufficiens jurisdictione absolvendi quemlibet à solis peccatis venialibus. Ita communior Theologorum. Ratio est: quia peccata venialia sunt materia libera Confessionis; ergo frustra reservarentur, & consequenter omnis Sacerdos poterit ab ipsis absolvere.

An quilibet
Sacerdos
possit absol-
vere à ven-
ialibus?

Cautela
circa hoc.

(a) De hoc
vide Tract.
10, Dist. 3.
n. 50 & 55.

In mortis
articulo b.
solvit quili-
bet Sacer-
dos.

(b) Tract.
4, Dist. 4.
n. 33.

Ad Min. str.
Sacramenti
Pœnitentiæ
requiritur
legitima ap-
probatio.

Regulares
exempti à
quò accipi-
ant juris-
dictionem.

12. Notandum tamen, quòd extra casum necessitatis non facile Sacerdos necdum expositus debeat se immiscere audien-
dis Confessionibus venialium; idque ob plurima incommoda,
quæ inde facile possent oriri. Et hinc non immeritò Innocen-
tius XI. in Decreto, circa Communionem quotidianam, edito
12. Februarij, 1679. (a) monet Episcopos & Parochos, quòd non
permittant, ut venialium Confessio fiat simplici Sacerdoti, non approbato ab
Episcopo, aut Ordinario.

13. CONCL. V. In mortis articulo potest quilibet Sacer-
dos, etiam non approbatus, imò & excommunicatus, degra-
datus, hæreticus; absolvere ab omnibus Censuris, & peccatis.
Ita expressè Concilium Trid. Sess. 14. cap. 7. ubi ait; Verumtamen
pie admodum, ne aliquis pereat, in Ecclesia DEI custoditum semper fuit,
ut nulla sit reservatio in articulo mortis: atque ideo omnes Sacerdotes,
quoslibet penitentes à quibusvis peccatis, & censuris absolvere possunt.
Ex quibus verbis tam amplis docet unanimis Doctorum, quòd
simplex etiam Sacerdos, quamvis sit degradatus, excommunica-
tus, irregularis, vel apostata, possit absolvere, si non adsit Con-
fessarius approbatus, proprius Parochus, aut Episcopus. Num
autem hoc præserte possit absolvere simplex Sacerdos, jam alibi
(b) dictum fuit.

14. CONCL. VI. Ut minister Sacramenti Pœnitentiæ, sive
Confessarius, illud validè administret, necessariò requiritur etiam
legitima approbatio ipsius. Ita communis. Hinc vitandæ se-
quentes duæ Propositiones, ab Alexandro VII. damnatæ, qua-
rum una, ordine 16. sic habet: Qui Beneficium curatum habent, pos-
sunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab
Ordinario. Altera, ordine 13. taliter sonat: Satisfacit præcepto an-
nuæ Confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo presentato, sed ab eo in-
juste reprobato. Et meritò utraque Proposito damnata fuit: nam
secundum approbatione Episcopi, neque simplex ille Sacerdos ab eo-
dem recipit jurisdictionem delegatam absolvendi (ordinariam
enim eo ipso non habet, quòd careat Beneficio curato) neque
hanc accipiunt Regulares à summo Pontifice.

15. Et notanter hoc ultimum additur: nam Regulares exem-
pti jurisdictionem absolvendi seculares non accipiunt ab Epi-
scopo approbante, sed supposità approbatione Episcopi loci, &
accedente consensu proprii Superioris Regularis, ea statim intel-
ligitur ipsis concessa à Sede Apostolica; prout desumitur ex
Clem. Dudum, §. Statuimus, de Sepulturis, atque à Sac. Congregatio-
ne

ne Concilij declaratum fuisse, refert Fagnanus in c. Omnis. n. 79. de Penit. & remiss. Accedit ratio, quam affert Layman lib. 5 tract. 6. cap. 10. n. 19. quia Episcopus loci tam amplam jurisdictionem audiendi Confessiones omnium Fidelium undecunque venientium, eosque à Censuris etiam Papæ reservatis (extra casus Bullæ Coenæ Domini) absolvendi, dare non potest: sed eam Confessarij Ordinum Mendicantium immediatè recipiunt à Summo Pontifice, cum dependentia tamen à consensu sui Prælati, & approbatione Episcopi.

Q U Æ S T I O II.

De Probate, Scientia, & Prudentia Confessarij.

16. **P**ostquam de ijs dictum est, quæ requiruntur ad Ministerium Sacramenti Pœnitentiæ, ut validè illud administraret: merito præsens Quæstio unà cum sequentibus tractat de his, quæ requiruntur ad dignam, legitimam, licitam, & meritoriam dicti Sacramenti administrationem ex parte Ministri. Hinc sit

17. **CONCL. I.** Ut Confessarius ritè, ac licitè, meritoricque suo munere fungatur, ex parte ipsius requiruntur tria, videlicet Probitas vitæ, Scientia conveniens, & Prudentia. Ita communis Ratio est. Tum quia is sine probitate vitæ, sive existens in peccato mortali, peccaret mortaliter administrando Sacramentum Pœnitentiæ. Tum quia, ut dicitur c. Omnis utriusque sexus. de Pœnit. & remiss. Confessarius debet se habere more periti Medici, ut superinfundat vinum & oleum vulneribus sauciati: ad hoc autem opus est scientiâ, & prudentiâ, ut patet; ergo.

18. Hæc generalia requisita ex parte Confessarij paucis complectuntur Doctores, dum aiunt, quod Confessarius debeat esse & Iudex, & Medicus, & Doctor. *Judex* quidem, discutiendo pœnitentem, atque de ejusdem peccatis judicando, ac pro ipsis salutarem pœnitentiam & satisfactionem imponendo, sin ulque vel imperitendo absolutionem, vel, (si merita causæ id exposcant) hanc negando. *Medicus*, qui juxta cit. c. Omnis utriusque sexus eod. noverit superinfundere vinum & oleum vulneribus sauciati. Et *Doctor*, ob debitam scientiam, prudentiâque ex parte ipsius requisitam; prout ampliùs in progressu dicetur. Nunc singula in Conclusionè enumerata prosequendo per ordinem,

19. Quæ